

Антонич Богдан-Ігор Васильович

І вітер, що жене по руннім полі,
і дощ, що жне руді хмар руна в млі,
і злотий усміх зір на синім тлі,
і долі спів пшеничної в стодолі.

І виноград і водоспад удолі,
і сад і дзвінокдзвонні солов'ї,
і їх пісні, немов фонема "і"
і гай, і водограй, і край на волі.

І сон на сіні й сонні лісу тіні,
і смерк в руїні, і казки в країні,
і чалі коні, і чвал баский по степі.

І грунь, і рунь, і ватра у вертепі,
і гарний світ удень і серед ночі,
і найгарніший, як лиш замкнеш очі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/i